

ת"פ (קריות) 70701-06-23 - מדינת ישראל נ' יעקב ישראל אסמאי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 70701-06-23 מדינת ישראל נ' אסמאי
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל
נגד
המאשימה
יעקב ישראל אסמאי
הנאשם

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.2.23 במהלך נסיעה במטרונית, הוציא הנאשם פטיש חירום שהיה מונח במטרונית, התהלך עמו הלוך ושוב, ובנוכחות נוסעים ניפץ באמצעותו את שמשת המושב שליד הדלת. כתוצאה ממעשיו נאלצו שתי נוסעות לעבור לחלק האחורי של המטרונית ולשמשה נגרם נזק בשווי 1,050 ₪.

חוות דעת פסיכיאטרית

2. במהלך ניהול ההליך אושפז הנאשם במסגרת אשפוז אזורי (ללא קשר לתיק זה) ולכן התבקשה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו. מטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב בדברים ובתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 30, רווק ללא ילדים ומוכר למערכת בריאות הנפש מאשפוזים קודמים, חלקם בכפייה. סיבות האשפוז העיקריות היו מצבים פסיכויטיים עם סימנים קטטוניים, חלקם מלווים במסוכנות לעצמו, או תוקפנות פיזית כלפי הזולת. במהלך האשפוזים אובחן כסובל מהפרעה סכיזואפקטיבית ושימוש בחומרים פסיכואקטיביים ובמספר בדיקות תואר כשרוי במצבי פסיכויטי. ביחס למצבו בעת ביצוע העבירה צוין כי היה תחת השפעת משקאות אלכוהוליים ואחראי למעשיו. ביחס למצבו בעת ביצוע הבדיקה צוין כי מצבו השתפר (ביחס למצב בתחילת האשפוז הנוכחי) והוא כשיר לעמוד לדין.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעון כתוב והוסיפה על פה. הודגשו חומרת המעשה והערכים המוגנים שנפגעו ונטען, תוך הצגת פסיקה, למתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר (הערה: בפרוטוקול חלה טעות סופר באופן ניסוח הדברים). ברמה האופרטיבית,

לאור העבר הפלילי ובהיעדר תסקיר, עתרה המאשימה לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

4. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע ספונטני וכי הנזק שנגרם אינו משמעותי. כן הפנה הסנגור למצבו הנפשי של הנאשם והציג פסיקה. לאור כל זאת עתר למתחם ענישה שתחילתו במאסר מותנה. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם טען הסנגור שעברו הפלילי ישן יחסית וביקש להסתפק בענישה מותנית וזאת לאור המצב הנפשי, ההודאה והנסיבות האישיות.

5. הנאשם בדברו האחרון הצטער על מעשיו, ציין שלא התכוון לגרום נזק ומעשיו נבעו מסקרנות (הערה: בעקבות הדברים הדגיש הסנגור שאין מדובר בחזרה מהודאה). כן תאר הנאשם כוונה להתחיל בהליך גמילה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

6. הערכים המוגנים שנפגעו ברורים ומדובר בפגיעה ברכוש, בסדר הציבורי ובביטחון הציבור. ודוק: מעבר לפן הרכושי שבעבירה, מדובר בהתנהגות בריונית המטילה אימה ופחד על ציבור הנוסעים ובכך חומרתה העיקרית. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הבאתי בחשבון שמדובר באירוע ספונטני ולא מתוכנן אם כי אין להקל בו ראש כמובן. ניפוץ שמשה של כלי תחבורה ציבורית במהלך נסיעה עלול לפגוע בנוסעים וכן לגרום לתאונה בשל השפעת האירוע על הנהג. כמו כן יש בכך להטיל אימה על הנוסעים והדברים ברורים. עקב המעשה נגרם נזק בשווי של 1050 ₪. כן הבאתי בחשבון שיוחסה לנאשם עבירה "רגילה" של היזק לרכוש ולא עבירה לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין.

7. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא מצבו הנפשי וההתמכרות של הנאשם. על בסיס הנתונים שהובאו בחוות הדעת הפסיכיאטרית ניתן להניח ברמת ההוכחה הנדרשת (מאזן הסתברויות) שהמעשים הושפעו במידה מסוימת ממצבו הנפשי (בשילוב התמכרותו לחומרים פסיכואקטיביים) ועל אף שאין מחלוקת כי הנאשם אחראי למעשיו יש להביא נתון זה בחשבון במידה מסוימת (סעיף 40ט(6)+(7) לחוק העונשין; רע"פ 6640/14 פלוני נ' **מדינת ישראל** (13.1.2014); ע"פ 1727/14 מימון נ' **מדינת ישראל** (6.1.2015); ע"פ 1865/14 יצחק רוזנצוויג נ' **מדינת ישראל** (4.1.2016)). עם זאת, ראוי להדגיש כי עיקר ההתייחסות לנתון זה תהא בתוך המתחם ולא לעצם קביעתו.

8. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשם אפנה למקרים הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 1931-15 **אדריאן אברהם מויסקו נ' מדינת ישראל** (26.3.2015), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירת חבלה במזיד ברכב (להבדיל מעניינו) ונידון למאסר מותנה, צו של"צ ועונשים נלווים. במקרה זה ירד הנאשם מאופנוע עליו רכב וניפץ את חלון רכבו של המתלונן באמצעות קסדה. כתוצאה מניפוץ החלון נפצע המתלונן; ת"פ 43282-06-21 **מדינת ישראל נ' אייל בטשוילי** (27.5.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהתפרע בבית הוריו, זרק כסאות

ושפך תכולת סירים, ניפץ את שמשות דלת היציאה למרפסת הבית ואת שולחן הסלון. נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות והנאשם נידון לשלושה חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות. כן הופעל מאסר מותנה בחופף; ת"פ 33796-06-24 **מדינת ישראל נ' אמין עמאש** (26.11.2024), בו הורשע נאשם בעבירות חבלה במזיד ברכב (בניגוד לענייננו), החזקת סכין ואיומים בכך שהשליך אבן על רכבו של בן משפחה וניפץ את השמשה האחורית. למחרת איים על סבתו והשליך אבנים לעבר חלון בית המשפחה וגרם לניפוץ חלון הסלון וחדר השירותים. כשנעצר נמצאה ברכבו סכין. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר.

9. לאור כל זאת, אני בדעה שמתחם הענישה ההולם את העבירה שעבר הנאשם נע בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

10. ההגנה לא חלקה על כך שלא קיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום המצדיקים הקלה עונשית, לא כל שכן חריגה מהמתחם, ואף לא התבקש תסקיר.

11. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו, כבן 30, את הודאתו בביצוע המעשה ואת נסיבותיו האישיות. כן הבאתי בחשבון את מצבו הנפשי, כמשתקף מחוות הדעת. הנאשם מתמודד בשנים האחרונות עם מצב נפשי רעוע, הוא אושפז מספר פעמים לרבות בכפייה. אכן, הוא נושא באחריות פלילית למעשיו ואף כשיר לעמוד לדין. עם זאת, בשים לב למצבו הנפשי דעתי היא שיש לראות בכך כנתון רלוונטי לעונש אם כי באופן מתון (סעיף 40א(8) לחוק העונשין). כן הבאתי בחשבון את חלוף הזמן (כשנתיים). מנגד, הבאתי בחשבון את עברו הפלילי, אם כי העבירה האחרונה היא משנת 2017 וכך גם גזר הדין מושא הרשעה זו.

12. לאור כל זאת סברתי שעונש מאסר בעבודות שירות, כעתירת המאשימה, מבטא החמרה מסוימת לאור נתוניו של הנאשם וכי ניתן במקרה זה להשיג את תכליות הענישה השונות באמצעות ענישה מתונה יותר.

13. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים את העבירה בה הורשע.

ב. אני מחייב את הנאשם לפצות את הגורם הנפגע, בסך של 1,200 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 120 יום. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 30 יום את פרטי חשבון הבנק אליו יועבר סכום הפיצוי ותביא לידיעת גורם מטעם החברה את תוכנו של גזר הדין. מובהר שאין בכך למצות את מלוא הנזקים

והניזוק רשאי לנקוט בהליך אזרחי מתאים.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' שבט תשפ"ה, 02 פברואר 2025, במעמד הצדדים.